

De tussenstand

In augustus plaatsnemen *In de klas?* Dan het liefst op Theater Aan Zee, waar schrijfster **Gaea Schoeters** een boekje opent over haar 'schrijversdromen en -demonen, inspiratiebronnen en andere intimiteiten'.

GAEA SCHOETERS: Op TAZ sta ik stil bij de thematiek van mijn drie romans, maar ik zie het ook als een open gesprek met het publiek – het is een van de weinige gelegenheden waarbij je als auteur met lezers kunt spreken. Ik ga er namelijk van uit dat een groot stuk van een boek in feite door de lezer wordt geschreven: die vindt er antwoorden in terug op de zaken die hem of haar bezighouden. **Het lijstje met recent cultuurgenoet dat je ons gaf, was zo omvangrijk dat we er lukraak doorheen moeten fietsen. Zo is *De verdinking* van Friedrich Dürrenmatt slechts één van de ettelijke boeken die je wilt aanprijzen.**

SCHOETERS: Een pageturner uit 1951 die ik toevallig zag liggen op een van de stapels bij mijn vader, die twee boeken per dag leest. Ik vond de cover intrigerend: helemaal zwart met alleen de onderkant van een mannengezicht zichtbaar. Aan die film-noirachtige feel ben ik blijven hangen. Dürrenmatt daalt af in de mechaniek van het kwade. Ik vind het altijd fascinerend om personages die heel anders zijn dan ikzelf proberen te begrijpen. **In 2015 heb je met Annelies Van Parys de opera *Private View* gemaakt. Je volgt opera ook als toeschouwer.**

SCHOETERS: Dit voorjaar zag ik op Opera21 in deSingel **Myriam**, een kleine productie van het

duo NYX, zijnde mezzosopraan Els Mondelaers en componiste Dyane Donck. Zij zoeken de grenzen van hedendaags klassiek op door het in een cool en bijna poppy kleedje te steken. Het verhaal, als je het zo wilt noemen, gaat over een vrouwelijke vampier – vertolkt door Claron McFadden – die haar eigen eenzaamheid beschouwt: iedereen van wie ze ooit heeft gehouden sterft, terwijl zij al honderden jaren leeft. Dat je de hele voorstelling door een koptelefoon hoort, creëert een enorme intimiteit. Ook visueel was het heel aantrekkelijk, met veel zwart, nauwelijks licht en film-noirfragmenten. Het kwam in zekere zin allemaal dicht bij mijn jongste roman *Zonder titel #1*, die rond Caravaggio en clair obscur draait.

Op naar een oogopenende expo in de Barbican in Londen: Lee Krasner, oftewel mevrouw Jackson Pollock.

SCHOETERS: Die in mijn ogen honderd keer beter was dan hij. Nu, ik ben geen fan van Pollock en wel van Mark Rothko, en die twee gaan meestal slecht samen. Ze waren ook persoonlijk niet dol op elkaar. Pollock is een beetje een onetrickpony – natuurlijk, hij is tamelijk jong verongelukt –, terwijl Krasner zichzelf heel bewust enkele keren opnieuw heeft uitgevonden. Dat vind ik groots: het risico nemen te falen om jezelf te blijven vernieuwen in plaats van altijd op veilig te spelen. Op basis van de kwaliteit van haar werk is het een shockerende vaststelling dat zij niet samen met al die andere Amerikaanse expressionisten in de grote collecties zit. De reden? Simpel: ze was een vrouw. Een van de beste tentoonstellingen die ik in jaren heb gezien. KURT BLONDEEL

Focus trakteert

KNACKFOCUS.BE

5x cd **Once upon a Time... in Hollywood**

Hush van Deep Purple! *Choo Choo Train* van The Box Tops! *You Keep Me Hanging On* van Vanilla Fudge! Deze en tal van andere hits vormden de soundtrack bij het Hollywood van de jaren zestig en nu ook bij de nieuwe Quentin Tarantino. Als die film maar half zo hard rockt als de begeleidende muziek, dan kunnen we nu al van een succes spreken. Wij mogen 5 soundtracks weggeven van *Once upon a Time... in Hollywood*.